

MLADA RAST

LITERARNO GLASILO

UČENCEV OSNOVNE ŠOLE MAJŠPERK
V ŠOLSKEM LETU 2000/2001

MLADA RAST

UREDNIŠKI ODBOR: RAJKO JURGEČ
MARJETA KOTNIK
ALEN MERC
SIMONA PIŠEK, ALJOŠA PIŽMOHT

ZALOŽILA IN IZDALA: OSNOVNA ŠOLA MAJŠPERK
TISK NASLOVNICE: GRAFIČNO OBLIKOVANJE ŠTRAKL
SV. TROJICA, WWW.STRAKL.SI

BARVNI LINOREZ NA NASLOVNICI: NOGOMETAŠ; MATEJ LORBER, 6.C

NAKLADA 400 IZVODOV
JUNIJ 2001

LITERARNO GLASILO

UČENCEV OSNOVNE ŠOLE MAJŠPERK

NAŠI SPOMINI

SREČA

Vsakemu še tako zapuščenemu srcu
se vsaj enkrat v življenju nasmehne sreča.
Pride mu na pot kakor majhen otrok,
se ga oklene z drobnimi ročicami
in mu podari rahel poljub.
Nato pa spet izgine,
kakor je prišla,
a vendar zapusti topel odmev v srcu.

Radimira Purg, 8.b, Mlada rast, 1965

UVODNA BESEDA NADE TROP, UREDнице GLASILA MLADA RAST

»Po vsej naši lepi domovini proslavljamo letos 30-letnico osvoboditve... Zapeli smo pesem miru in sreče ter z ljubeznijo začeli graditi lepše življenje. Naša domovina je postala cvetoč vrt. V treh desetletjih je napredovala za celo stoletje.... V svobodnih in srečnih dneh naj se še naprej razvija naša »mlada rast«.....«

Mlada rast, 1975

»Zavest, da bo pod tvojimi rokami zraslo nekaj novega, kar bodo vsi občudovali in je človeštvu potrebno, je velika in te žene, da bi čimveč naredil in dal zemlji tisto, kar pripada samo njej. Zato je bil ta dan, ko smo pogozdovali, za nas nekaj posebnega. Letos bomo zapustili osnovno šolo in se razgubili na vse strani. Morda nam bo nekoč, ko bomo sami in zapuščeni, prinesel pomladni vetrič vonj in pozdrav tega gozdička, ki smo mu dali življenje. Morda nam bo prav on potolažil bolečino ter nas spomnil na tista srečna leta, ki smo jih preživeli skupaj. Kamorkoli me bo vodilo življenje, vedno bo v meni dih domačih gozdov, kajti tukaj sem se rodila in preživela otroška leta. Tu je moj pravi dom. Tu bom vedno srečna.«

Vikica Klajnšek, 8.b, Mlada rast, 1975

Bibijana Pogačar, 5.a

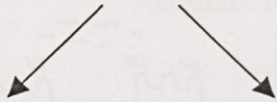
EPIKA

EPSKE OBLIKE:

BAJKA ALI MIT, PRIPOVEDKA, LEGENDA, PRAVLJICA, BASEN, PRILIKA, POETIČNA POVEST, ROMAN, ANEKDOTA, POVEST, IDILA, HUMORESKA, GROTESKA, ČRTICA, ROMANCA, BALADA, PRIPOVEDNA PESEM, EP...

ŠOLSKE BESEDILNE VRSTE:

1. IGRE Z BESEDAMI IN POVEDMI
2. GLAVNE BESEDILNE VRSTE:

OD 1. DO 4. RAZREDA:

- DOŽIVLJAJSKI SPIS,
- ZGODBE OB SLIKAH,
- ZGODBE NA PODLAGI SPODBUJEVALNIH BESED,
- NADALJEVANJE ZAČETIH ZGODB,
- DOMIŠLJIJSKI SPISI,
- OBNOVE IN PREDELAVE,
- OPISI,
- ORISI....

OD 5. DO 8. RAZREDA:

- DOŽIVLJAJSKI SPIS,
- DOMIŠLJIJSKI SPIS,
- OBNOVA,
- POROČILO,
- OPIS,
- ORIS,
- OZNAKA,
- PISMO....

DRUŽINA

MOJ BRATEC

MOJEMU BRATCU JE IME LUKA. IMAM GA ZELO RAD. KMALU BO STAR ENO LETO. ZELO RAD SE PLAŽI PO TLEH. Z NJIM SE RAD IGRAM.

JAKA PRINCL, 1. A

DOMAČA NALOGA

DOMAČO NALOGO PIŠEM V SOBI. NALOGO PIŠEM, KO PRIDEM IZ ŠOLE. PRI PISANJU MI POMAGATA ATI IN MAMICA. MED PISANJEM NALOGA GREM VČASIH PIT SOK. RAD PIŠEM IN RIŠEM DOMAČO NALOGO.

BLAŽ BABŠEK, 1. A

NA IZLETU

V nedeljo smo šli na vrh Donačke gore. Vedno grem sam na vrh. Na vrhu je lepo.

Valentin Novak, 1. a

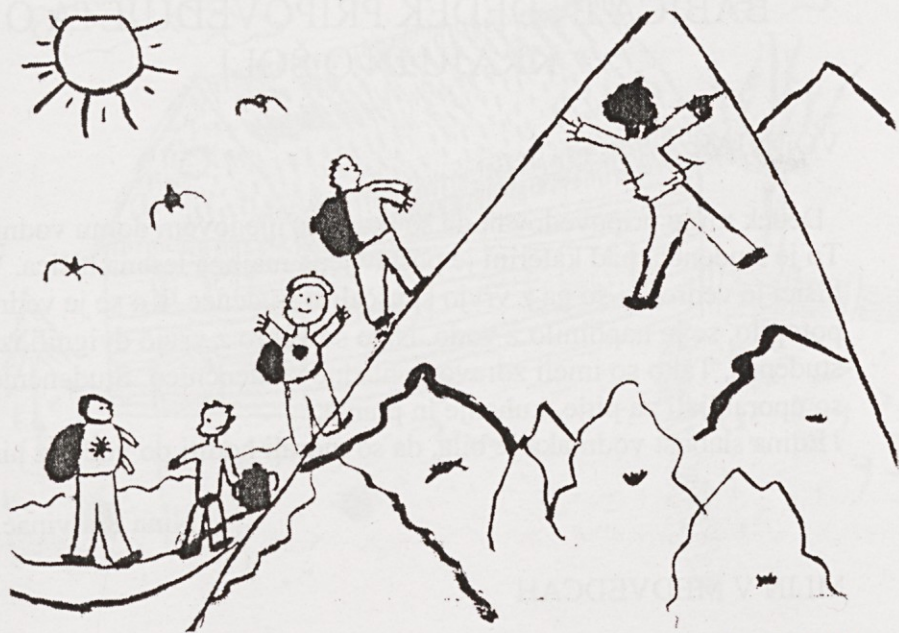
POČITNIŠKA DOŽIVETJA

Izmed počitniških dogodkov se najraje spominjam našega družinskega izleta.

Vročega julijskega dne smo se najprej ustavili na Bledu, kjer smo jedli zelo dobre kremne rezine. Nato smo se sprehodili ob Blejskem jezeru. Videli smo lepe bele labode, pisane race in tudi naše veslače, ki so se pripravljali na olimpiado. Žal Iztoka Čopa ni bilo med njimi. Po sprehodu smo se odpeljali na Pokljuko. Po gozdu smo nabirali borovnice, jagode in gobe. Ko smo se naveličali nabiranja, smo se odpeljali do Blejske kočice. Tam smo hodili po travnikih in srečali krave. Pot je bila dolga. Zelo težko sem hodil, ker sem si poškodoval gleženj. Pri koči je bilo veliko ljudi in mi smo malicali. Ko smo se nadihali planinskega zraka, smo se začeli vračati s planine in smo se ustavili še pri koči pri slapu Savica. Med potjo do kočice sem si pretegnil mišico. Noga me je zelo bolela. V planinski koči smo prenočili. Mene je drugi dan še zmeraj bolela noga, da niti hoditi nisem mogel. Starša in brat so si želeli iti k slapu Savica in ker me niso mogli pustiti samega, so me nosili na ramenih. Občudoval sem slap, ki je močno šumel. Ker smo živeli po taborniško, smo si potem pri potoku na plinu skuhali juho in hrenovke. Ko smo se najedli, smo se odpeljali do Bohinjskega jezera. Res je bilo zelo lepo. A voda je bila zelo zelo mrzla, da nisem dolgo ostal v njej. Ker je bila tako mrzla, me je takoj nehala boleti noga. Po čudovitih dnevih smo se utrujeni vrnili domov.

Ostali so mi lepi spomini.

Samo Lešnik, 5. a

Sonja Bedenik, 5.c

POČITNIŠKA DOŽIVETJA

V lanskih počitnicah sem se z atijem peljal po Evropi. V Celju sva naložila prvi tovor za Italijo. Razložila sva ga v Rimu. Ati je dobil nova navodila. Odpeljala sva se v Avstrijo, da bi naložila tovor za Veliko Britanijo. Začela se je vožnja skozi Nemčijo, Belgijo in Francijo. V Franciji sva se zapeljala na ladjo, katera nas je peljala v Britanijo. Tam se vozijo po levi strani ceste. V Londonu sva razložila in naložila tovor za Slovenijo. Velika Britanija se mi zdi revna država, zato mi ni bila všeč. Nazaj sva se vračala skozi Francijo, Belgijo, Nemčijo in Avstrijo.

Videl sem veliko zanimivih stvari, ampak doma mi je najlepše.

Leon Šerbak, 5. a

BABICA IN DEDEK PRIPOVEDUJETA O KRAJU IN O ŠOLI

VODNJAK

Dedek mi je pripovedoval, da so imeli na njegovem domu vodnjak. To je studenec, nad katerim je postavljena majhna lesena hišica. V tej hišici je vedro, ki so ga z vrvjo spuščali v studenec. Ko se je vedro potopilo, se je napolnilo z vodo. Nato so vedro z vrvjo dvignili iz studenca. Tako so imeli zdravo in hladno studenčnico. Studenčnico so uporabljali za pitje, kuhanje in pranje.

Edina slabost vodnjaka je bila, da so morali hoditi po vodo iz hiše.

Nina Šilovinc, 3. a

MLIN V MEDVEDCAH

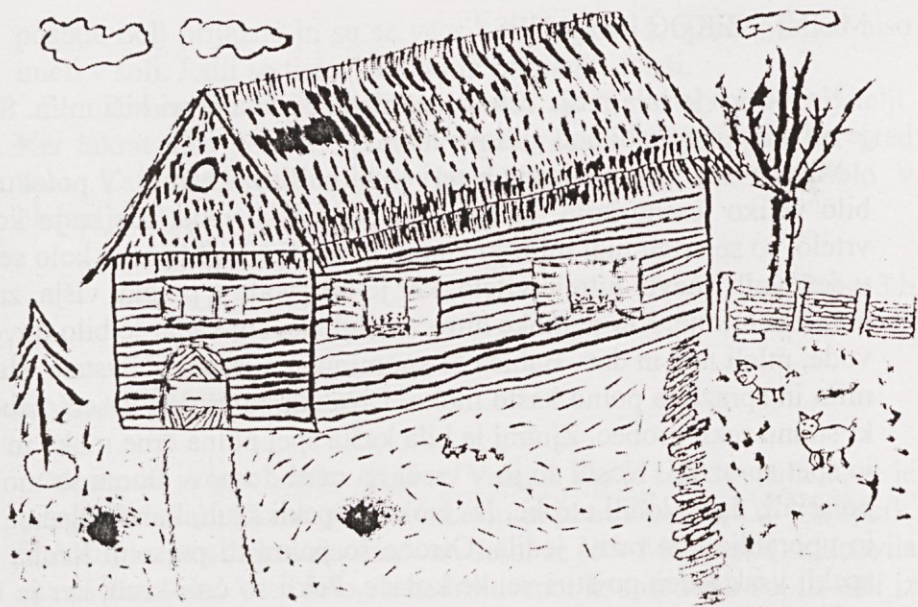
Skozi Medvedce teče majhen potoček.

Včasih je bil na njem mlin, ki je imel velik mlinski kamen. Vaščani, pa tudi okoliški kmetje, so v njem mleli pšenico, ječmen in koruzo, ampak samo takrat, ko je bilo v potoku veliko vode.

V mlinu pa so imeli mizo, da so lahko igrali karte in si pripovedovali šale. Ob tej mizi so se kmetje zabavali, ko je mlinar mlet moko. Ko se je stemnilo, so si prižgali petrolejko. Ko pa je bila moka že pripravljena, so jo nasuli v vreče in odnesli ali odpeljali s konji in vprego domov.

Ta potok še danes teče skozi Medvedce. Zelo je plitek in od mlina ni ostalo nič. Potoček teče še nekaj časa med njivami in travniki, nato se izlije v reko Polskavo.

Nejc Novak, 3.r

Alen Vogrinčič, 5.a

VAŠKA MLINA

V vasi Sestrže sta bila nekoč dva mlina. Ob vsaki strani vasi je bil jarek (graben). Potoka sta pritekla iz bližnjega hriba. Okoli leta 1933 sta dva bogata kmeta naredila vsak svoj mlin. Poganjala ju je voda. Naredila sta leseno uto, v njej pa mlin z dvema težkima kamnoma. Zgoraj sta naredila nekakšno leseno škatlo, v katero se je nasipalo zrnje. Zrnje se je potem samo sipalo na kamen. Ob straneh kamnov pa se je zbirala moka. V potoku sta napravila jez, da se je nabrala voda. Ta voda je potem tekla po koritu na veliko leseno kolo in ga poganjala. Vsi vaščani so vozili žito v ta dva mlina.

Ko je leta 1952 prišla v vas elektrika, sta mlina propadla.

Jani Čelan, 3.r

MLINI NEKOČ IN DANES

Nekoč, ko je bila moja babica še mlada, so imeli pri hiši mlin. Stal je ob potoku v grabi pod njihovo hišo.

Mlin je bil majhna utica, v kateri so bili mlinski kamni. V potoku je bilo veliko leseno kolo, katerega je poganjala voda. Ko se je kolo vrtelo, so se vrteli tudi mlinski kamni in mleli žito. Mlinsko kolo se je v deževnih dnevih hitreje vrtelo, ker je bila voda v potoku višja, zato je mlelo hitreje. Ker je moke hitro zmanjkalo, so, kadar je bilo dovolj vode, mleli noč in dan. Babica se spominja, da je ponoči vstala, šla v mlin in spraznila polno kašto moke. Dosipala je zrnje v leseni zaboj, ki so mu rekli grobec. Zjutraj je bila kašta spet polna črne moke in so jo spet spraznili. Nosili so jo v vreči na rami domov. Doma so moko presejali, da so ločili otrobe. Iz moke so pekli kruh, kuhali žgance in jo uporabljali za razna jedila. Otrobe so pokrmili pujsom. Kruha so spekli vsak teden po štiri velike kolače. Pekli so črni kruh, ker je bil veliko bolj zdrav kot današnji beli.

Danes so taki mlini že pozabljeni in jih več ne uporabljajo, ker so preveč počasni. Škoda, da se niso ohranili, ker bi bili zelo zanimivi za ogled.

Nastja, 3.a

BABICA PRIPOVEDUJE

Moji babici je ime Angela, piše se Lah in je doma v Narapljah. Obiskovala je osnovno šolo v Narapljah. Ko je bila 2. svetovna vojna, je hodila v 3. razred.

Takrat se je za učence vse spremenilo. Morali so se začeti učiti v nemškem jeziku. Dobili so drugačne zvezke in svinčnike in tudi tovarišice so se pogovarjale samo v nemškem jeziku. Sprva so se le s težavo privadili na novo učiteljico, saj jih niso ničesar razumeli. Seveda pa niso imeli izbire in počasi so osvajali besedo za besedo. Šola je postajala iz dneva v dan bolj zanimiva. Tudi tovarišice so

postale bolj prijazne in so se včasih tudi igrale z njimi. Malice niso imele v šoli. Jedli so tisto, kar so jim pripravili starši.

Proti koncu leta so se že toliko naučili, da so postali pravi prijatelji. Ker takrat niso poznali športne vzgoje, so se veliko igrali kar pred šolo. Zato ima babica zelo lepe spomine na osnovno šolo v Narapljah.

Lea Purg, 3.b

OMA MI PRIPOVEDUJE

Moji omi je ime Štefka. Piše se Valand. Ko je bila še majhna, se je pisala Dvoršak. Doma je bila v Lešju in je obiskovala OŠ Majšperk. V času, ko je obiskovala osnovno šolo, se je v Majšperku ustanovila osemletna šola. V to šolo so hodili učenci iz sosednjih šol in tudi iz Makol. Takrat je v šoli stanovala ravnateljeva družina in predmetna učiteljica. Ravnatelj g. Predan je imel gospodinjsko pomočnico, ki je zraven ostalega dela skrbela tudi za prašiče.

Oma mi je pripovedovala, da so v šoli tudi kaj ušpičili. Ko so se peljali z vlakom v Split, je eden od sošolcev potegnil zasilno zavoro in vlak se je ustavil. Sprevodnik jih je skregal in kaznoval.

V šoli so med odmorom skakali po mizah, tako da se je včasih tudi črnilo razlilo po njih. Radi so plesali kolo in se igrali igro med dvema ognjema.

Ko so bili še manjši, jih je g. Turkož peljal s konji na Boč. Šli so tudi na vrh Boča. S stolpa so z daljnogledom gledali vasi. Lepo je bilo gledati križišča cest in vso naravo.

Oma se rada spominja šolskega pevskega zbora, ki je takrat štel 105 članov. Okrog leta 1948 jim je uspelo nastopiti v Mariboru na radiu. Dobro se še spominja tistih pesmi in tistih dni ter pravi, da je bilo takrat lepo.

Kaja Valand, 3. b

BABICA MI PRIPOVEDUJE

Moja babica je stara 78 let.

Obiskovala je OŠ Naraplje. Njena pot do šole je bila samo 5 minut. Včasih si je želela, da bi bila bolj oddaljena, ker jo je mama klicala takoj, ko je istopila iz šole, ona pa bi se rada igrala s sošolci. Takrat je bilo v razredu veliko otrok, tudi do 50. Otroci so pisali s kamenčkom na tablico. Pozneje pa so že bili zvezki in pero. Pri pisanju s peresom je bilo treba paziti, da se ni črnilo polilo po papirju.

V šoli takrat niso imeli malice. Od doma so si nosili kruh, pozimi tudi suho sadje. Toda kruha niso imeli vsi otroci. Pri babici so imeli kmetijo, zato je bilo kruha dovolj. Velikokrat ga je dala tudi svojim sošolcem, kateri ga niso imeli.

Marko Pislak, 3. b

BABICA PRIPOVEDUJE

Ko je bila babica šolarka, so otroci v šolo hodili peš.

Bili so slabo oblečeni in obuti. Poleti so hodili v šolo peš. Tla v razredu so bila lesena in so jih ribali. Ni bilo centralne kurjave. V razredu so kurili v velike lončene peči na drva. Telovadnice v šoli niso imeli. Telovadili so na igrišču. Do četrtega razreda so jih poučevali razredni učitelji, od četrtega do osmega razreda pa predmetni učitelji. Učili so se v enem razredu in se niso selili v kabinete. Na izlet so hodili večina v vlakom ali peš. Nekateri učitelji so bili tudi strogi. Kaznovali so učence z udarci.

Imeli so tudi pevski zbor. Moja babica je hodila k pevskemu zboru. Že takrat je šel pevski zbor prepevat na radio Maribor. Z zasluženim denarjem so potem šli na izlet.

Anja Pajnkiher, 3.r

Mojca Polajžar, 5.a

IZ ŽIVLJENJA ŠOLE IN ...

MOJA POT V ŠOLO

Ko se pripravim na šolo, pozvoni zvonec. Prijatelji me čakajo. Takrat se obujem. Pred vrati me ponavadi čakajo Natalija, Samo, Matjaž in Daniel. Na poti v šolo se nam pridruži tudi moj brat Luka. Naša pot v šolo je dolga približno petsto metrov. Včasih pa izberemo tudi bližnjico. Naša bližnjica je najbolj varna. Če gremo po njej, se izognemo glavni cesti. Hodimo po ožji asfaltni cesti za hišami. Med potjo se pogovarjamo. Ni nam treba paziti na avtomobile in druga prometna sredstva. Če pa izberemo daljšo pot, gremo po glavni cesti, ki vodi od Brega proti Majšperku. Na glavno cesto pridemo pri kapeli. Vso pot do šole ne prečkamo ceste in hodimo po pločniku. Hodimo v parih dva in dva. Po tej poti moramo biti previdni. Pri kapeli je oster ovinek. Avtomobili, ki vozijo iz Brega, velikokrat ne zmanjšajo hitrosti. Zato jim gume zaradi zaviranja močno cvilijo. V tem ovinku me je pogosto strah, saj je že nekaj avtov preskočilo pločnik in živo mejo in se ustavilo šele na dvorišču sosedove hiše.

Zato si želim, da bi vozili avtomobili bolj počasi in pazili tudi na nas pešce.

Nina Šilovinc, 3. a

VARNA POT V ŠOLO

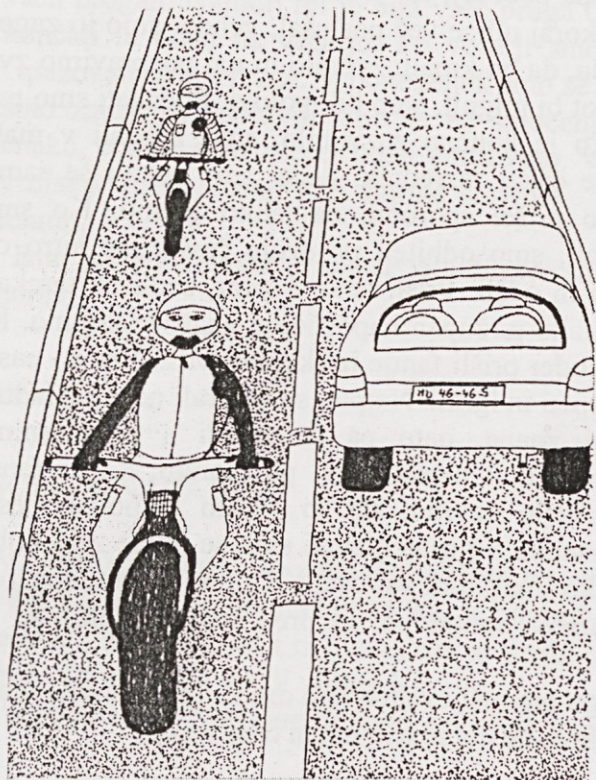
Jaz se vozim v šolo z avtobusom.

Na številnih postajah se zgodi, da ko vstopajo učenci, nekateri še tečejo čez cesto. Ko avtobus še sploh ne ustavi, že drvi, da si pridobijo boljši sedež. Kaj pa, če šofer takrat ne bi mogel ustaviti? Ko se vračamo domov, se vsi drenjamo okrog vrat, ko še šofer ni ustavil. Kaj če bi enemu izmed učencev povozil nogo? Tudi

izstopanje seveda večkrat ni brez nevarnosti. Ko izstopiš, bi moral počakati, da avtobus odpelje, šele takrat lahko ti nadaljuješ svojo pot ob robu ceste. Pozimi, ko je megla, skoraj nihče, razen učencev prvega in drugega razreda, ne nosi kresničk in svetlih oblačil. Saj, ko sneži ali je megla, šoferji ne vidijo, da je na cesti pešec.

Nekega dne, ko sva se z mamo odpeljali v trgovino, sva zadnji trenutek zagledali pešca, ki je bil v temi neopazen. Skoraj bi ga povozili.

Vesna Štih, 2. a

Svetlana Kidrič, 7.a

ŽIV-ŽAV

V četrtek, 14.9.2000, smo že vsi učenci nestrpno pričakovali, kdaj bo konec četrte ure, saj smo vedeli, da se bo v » majšperskem šotoru« začel Živ-žav.

Naporna ura nemščine se je zelo počasi vlekla h koncu. Učiteljica je bila strašno dolgočasna z razlaganjem učne snovi. Mi, učenci osmega razreda, pa smo bili zelo nestrpni, saj smo mislili samo še na Živ-žav. To leto pa še posebej, saj je na prireditvi nastopala skupina MI2. Učiteljice ni skoraj nihče več poslušal, vendar smo jo zagotovo vsi slišali, ko je rekla, da bo kmalu zvonilo in naj pospravimo zvezke in knjige v torbe. Kot bi mignil, smo bili gotovi. Počakati smo morali še na zvonjenje. Ko je končno zazvonilo, smo zdirjali v matično učilnico, kjer nas je čakal razrednik. Sedaj smo čakali še samo na nekoga, ki nam bo prišel sporočit, da lahko gremo. Ko smo to sporočilo le dočakali, smo odhiteli po svoje čevlje, se hitro obuli, počakali razrednika in odšli. Prišli smo v šotor, sedli na tamkajšnje klopi in poslušali, kako g. župan napoveduje »našo« skupino. Ko jo je napovedal, so na oder prišli fantje iz skupine MI2. Vse so nas lepo pozdravili in začeli peti in igrati. Najprej so zaigrali nekaj skladbic, ki so nam bile manj znane, nato pa so začeli s popularnimi. S prijateljicami smo šle tudi plesat. Reči pa moram, da so fantje iz skupine MI2 tudi malo »zviti«, saj so - nam najboljšo pesem - zavrтели tik pred koncem. S prijateljicami smo se imele zelo dobro in mislim, da so se tako imeli tudi vsi ostali. Ta ura je minila zelo hitro in morali smo domov, fantje pa so pred tem razdelili še svoje nalepke.

Doma sem še dolgo premišljevala o tem dnevu in ugotovila, da se še na nobenem Živ - žavu doslej nisem imela tako lepo.

Danijela Leskovar, 8.b

ŠOLA V NARAVI

V nedeljo, 11.2. 2001, smo se odpeljali na Roglo.

Ko smo se pripeljali, smo smuči in prtljago odnesli v sobe. Nato smo odšli na kosilo. Najedli smo se in se oblekli v kombinezone. Odpravili smo se na smučanje. Obuli smo si smučarske čevlje ter si oprtali smuči in palice na rame. Bilo je zelo težko in pot je bila dolga. Ko smo prispeli, smo se razdelili v skupine. Že prvi dan smo bili na vseh progah. Najbolj mi je bila všeč proga Ostrušica. Ob 16. uri smo končali in odšli na večerjo. Po večerji smo odšli na nočni pohod. Opazovali smo zvezde. V ponedeljek smo se zelo težko zbudili. Imeli smo zajtrk in odpravili smo se na smučenje. Tudi v torek je bilo enako, čeprav smo zvečer odšli v trgovino. V sredo zvečer smo odšli v disko. Žrebali smo tudi štartne številke. V četrtek pa smo imeli tekmo.

Bilo mi je zelo všeč. Tako se je tudi zelo super končala naša šola v naravi.

Lea Rižnar, 5.r

ŠOLA V NARAVI

V šoli v naravi sem spoznal najboljšega prijatelja Mitja Simoniča. Všeč mi je bil, ker je imel uhan, ker je govoril sto na uro, ker se je rad zabaval. Ko smo odšli iz diska, nas je strašil z volkovi. Govoril nam je, da so na Rogli stekli volkovi.

Vse najlepše stvari sem doživel, ko je bil zraven Mitja.

Peter Leskovar, 5.c

HALOŠKA PLANINSKA POT

V petek, 22. septembra, smo imeli pohod.

Ko sem zjutraj vstal, sem se na hitro najedel in oblekel. Pogledal sem skozi okno in bil kar malo razočaran, saj sonca, ki so ga prejšnji dan obljubljali vremenoslovci, ni bilo nikjer. Kljub temu sem se odločil, da dam v nahrbtnik sendvič, veliko pijače, nekaj slaščic, namesto zvezka, ki bi ga moral imeti v primeru dežja. Ko smo s prijatelji šli proti šoli, je iz sivih oblakov padlo nekaj kapljic dežja. Nato se je začelo jasniiti. Tako kot vreme, se je spreminjalo naše razpoloženje. Bili smo veseli, saj smo izvedeli, da pohod ne bo odpadel. Pred šolo nas je čakala razredničarka z malico. Z avtobusom pa smo se odpeljali v Doleno. Tja, kjer smo lansko leto končali pot. Najprej smo se povzpeli po cesti do vinogradov. Med potjo smo se s prijatelji pogovarjali. Opazovali smo pokrajino okrog nas. Megla, v katero so bili odeti gozdovi, se je počasi dvigala v nebo. Pot smo nadaljevali po gozdu. Ker je prejšnji dan deževalo, je bila gozdna pot mokra in blatna. Hodili smo po vrhu vzpetine, pod nami pa je bila strmina. Med potjo smo se malo ustavili, da smo počakali sošolce, kateri so zaostajali. Ko smo bili že kar dobro utrujeni, smo prispeli do Janškega vrha. Najbolj nas je razveselila novica učiteljev, da bomo imeli tukaj daljši počitek. Odvezali smo nahrbtnike in jih kar dobro izpraznili, saj so bili polni dobrot. Z Janškega vrha smo imeli lep razgled. Videl sem tudi Majšperk, vendar je bil zaradi oddaljenosti zelo majhen. Pridružil se nam je tudi gospod župnik in nam povedal veliko zanimivih stvari iz preteklosti te pokrajine. Tako je čas za počitek potekel in nadaljevali smo pot proti Majšperku. Pot nas je vodila po travnikih mimo hiš pa spet malo skozi gozd in končno smo prišli do ceste. Tu smo imeli spet kratek počitek. Moram priznati, da bi mi zaradi utrujenosti kar prav prišel malo daljši. Vendar dolg počitek ne bi bil smiseln, saj smo se približevali Stanečki vasi.

Ko sem šel proti domu, sem noge še komaj premikal. Komaj sem čakal, da sedem na stol in si odpočijem utrujene noge. Moja misel ob koncu pohoda pa je bila: »Zelo lepo, vendar tudi zelo naporno!«

Luka Šilovinc, 6.b

SPOMINJAM SE POTI NA PECO

Nekega jutra sem zgodaj vstal. Komaj se čakal na planinski izlet na Peco.

Prvič sem šel na goro, na katero je pot zahtevnejša. Zjutraj sem se odpravil k maši. Po maši smo se ministranti in pater Jože zbrali in odšli v župnišče zajtrkovat. In končno. Dočakal sem to pot. Bilo nas je deset. Peljali smo se s kombijem in z osebnim avtomobilom. Jaz sem bil v avtomobilu. Hitro smo prispeli do parkirišča. Tam smo nekaj pomalicali in naprej šli peš. Prišli smo do koč. Tam smo popili vsak en čaj. Kdor je hotel, je lahko tudi kaj pojedel. Čez nekaj časa smo odšli tudi na vrh. Oblačilo se je. Prišli smo tudi do križpotja, kjer smo lahko izbirali poti. Izbrali smo težjo pot po klinih in ob jeklenih žicah. Hodili smo in mene je minil strah. Prišli smo do vrha. Takrat se je zjasnilo. Na vrhu je pater vzel pas in krstil vse tiste, ki so bili prvič na višini preko tisoč metrov. Tudi jaz sem bil krščen. Iz nahrbtnikov smo vzeli sladkarije in se posladkali. Potem smo se tudi podpisali v knjigo. Razgled z vrha ni bil najbolj jasen, čeprav je sijalo sonce. Videli smo tudi mejo med Avstrijo in Slovenijo. Vračali smo se po lažji poti do koč. Ko smo prišli do koč, je začelo deževati, grmeti in bliskati. Preden smo odšli domov, smo odšli pogledat votlino kralja Matjaža. Potem smo se odpeljali domov. Spotoma smo se ustavili še v piceriji. Naročili smo si pice in pijačo ter uživali v klepetu. Pater nas je odpeljal vsakega domov.

Tako je minil razburljiv in vesel dan. Ko sem se ulegel v posteljo, sem od utrujenosti takoj zaspal.

Jernej Pompe, 7.b

IZLET

Sedmega septembra ob sedmi uri smo se učenci osmih razredov zbrali pred šolo in tam začeli naš dvodnevni končni izlet.

Ta je bil sestavljen iz kulturnega in naravoslovnega dne. Prvi dan je bil namenjen ogledu Avstrije- natančneje Koroške. Prva postojanka je bil veličasten in lep grad Ostrivica (tega si na žalost nismo podrobneje ogledali). Pot smo nadaljevali z ogledom cerkve Gospe Svete – ta je prav posebej zanimiva zaradi dveh zvonikov. Med vožnjo pa nas je turistična vodička obveščala o zanimivostih krajev, mimo katerih smo se vozili. Nato še krajši postanek v zibelki slovenstva – Gosposvetskem polju in že smo bili bliže dvourni zabavi – natančneje Mini mundusu. Tam je bilo res čudovito. Si lahko predstavljate svet v malem! Ogledali smo si tudi Vrbsko jezero in cerkvice okoli njega. Tako se je naša pot po Avstriji tudi končala. Namenili smo se proti Kranjski Gori. Najprej večerja, potem ura ličenja in dolgopričakovani disko. Okrog ene ure zjutraj smo odšli nazaj v hotel. To pa še zdaleč ni pomenilo spanja. Zaspali smo šele proti jutru. Po dveh urah spanja se nam je prav prilegel zajtrk. Potem smo se odpeljali do Planice. Vsi smo bili presenečeni nad velikostjo skakalnice. Iz Planice smo bili namenjeni v Italijo v Furlanijo. Tam smo se peljali skozi nekaj mest in se ustavili v Čedadu. Šli smo tudi preko Hudičevega mostu. Odpeljali smo se tudi v Kobarid, na ogled muzeja o prvi svetovni vojni. Kasneje nas je na Soči čakala ladja s kosilom. Na ladji sta se poročila dva para, vendar sta zdaj že ločena. Vožnja se je prehitro končala, zares prehitro. Odšli smo na avtobus, kjer smo iskali svoj način zabave. Po kakšni uri vožnje smo se ustavili še v Domžalah in potem naravnost domov.

Izlet je bil res super. Nekaj sem se naučila ter se hkrati veselila. In to, da se je potrebno končnega izleta osnovne šole spominjati do konca naših dni, drži kot pribito.

Doroteja Šalamun, 8.b

PRIJATELJI

KAKŠEN BI BIL SVET BREZ PRIJATELJEV?

Brez prijateljev bi bilo naše življenje pusto, dolgočasno, manj lepo...

Ko pomislim na prijatelje, se zmeraj spomnim na razna doživetja in dogodivščine, ki jih skupaj doživljamo. Za noč čarovnic smo zavijali hiše v toaletni papir. Kričali smo kot duhovi, zato so nas nekateri starejši pregnali. Na žalost niso za norčije. Imam nekaj dobrih prijateljev: Luko, Matjaža, Ina, Natalijo, Nino, Renata... Tudi za Silvestrovo smo bili skupaj. Zbrali smo se ob desetih ponoči in ko je prišla polnoč, smo spuščali rakete.

Zdaj pa gradimo hišo na drevesu. Zabijamo deske, postavljamo stebre in najvažnejše- ob tem se zabavamo.

S prijatelji smo veliko skupaj, se imamo lepo, včasih se skregamo, tako nam ni nikoli dolgčas, ker vedno nekaj počnemo. Vsako jutro gremo skupaj v šolo. Povemo si, kako se imamo, skupaj odraščamo. Prijateljstvo mi veliko pomeni.

Samo Lešnik, 5.a

ŽIVLJENJE BREZ PRIJATELJA JE TEŽKO

V življenju je prijateljstvo velik zaklad. Prijatelja spoznaš v nesreči. Nikoli te ne izda, se ne norčuje iz tebe, ti ne laže in se te nikoli ne naveliča. S prijateljem deliš žalost, srečo, težave in skrivnosti. Poveš mu lahko, kaj te moti in kaj ne, kaj si želiš in kaj ne. Vse skrivnosti ostanejo med prijatelji. Nikoli ne kaže s

prstom za teboj, vedno te upošteva. Z njim greš povsod. Nikoli te ne zavrže.

Pravi prijatelj je samo en. Če ne bi bilo prijateljev, bi bilo naše življenje prazno.

Sabrina Cep, 5.a

PRIJATELJICA SE JE IZKAZALA

Bilo je lepo jesensko jutro in ko sem vstala, je bilo sonce že kar visoko. Ker sem vedela, da bomo danes trgali grozdje, sem pohitela z jutranjimi opravili.

V trgatev smo povabili tudi sorodnike. Ko smo nekaj časa trgali grozdje, sem šla na lestev, da bi lažje trgala. Vendar nisem imela dolgo sreče, ker sem padla z lestve. V zapestju sem imela hude bolečine, zato sem morala obiskati dežurnega zdravnika. Po slikanju so ugotovili zlom desne roke in dobila se mavec. Naslednji dan sem morala v šolo, vendar nisem mogla pisati. Tanja mi je priskočila na pomoč pri pisanju in risanju. Pa tudi torbo mi je pomagala nositi, kar ni bilo tako lahko. In kadar sem bolna, Tanja poskrbi, da v šoli ne zaostajam z nalogami in s snovjo. Kadar sem žalostna, me potolaži.

Kadar si v stiski in kadar zbolíš, takrat ugotoviš, kateri prijatelj je pravi. Tanja se je izkazala, da je prava prijateljica. Za njeno prijateljstvo sem ji hvaležna. Trudim pa se, da ji prijateljstvo tudi jaz vračam.

Aleksandra Kešpert, 5.b

RAZMIŠLJANJE O PRIJATELJSTVU

Zaupanje, iskrenost, smeh, zabava, tolažba, pogovori in še bi lahko naštevali misli, ki nas spreletavajo ob pomenu besede prijatelj in

prijateljstvo. To je tudi največji vzrok za našo izbiro prijateljev. Torej za vsakega drugačne misli in zato za vsakega drugačni prijatelji...

Nekateri imajo za prijatelje starše, kar se jim zdi čisto samoumevno. Od druge različice ljudi pa bi lahko slišali: »Bog nam je dal sorodnike, hvala Bogu, da si lahko prijatelje izbiramo sami.« Še peščica pa se jih najde, ki sploh ne vedo, kaj so to pravzaprav pravi prijatelji in jih zato sploh nimajo. Prave prijatelje ponavadi najdeš takrat, ko te ves svet pusti na cedilu in se nate zgrinjajo samo še sivi oblaki. Tudi tisti so pravi, ki verjamejo v tebe, ti želijo najboljše in ti nikoli ne rečejo: »Saj sem ti rekel.« Četudi so ti rekli. Vedno pa moramo vedeti, da ni nobeden popoln. Zato velja pregovor »Prijatelji so kot slike. Postavi jih v njihovo najboljšo luč.« In moj dodatek: »Pozabi na nevšečne malenkosti.« Če bomo upoštevali ta nasvet, smo lahko srečni, če lahko prave, tiste čisto prave prijatelje preštejemo vsaj na eno roko. Jaz mislim, da je boljše imeti enega pravega prijatelja kot pet slabih prijateljev. Jaz imam pravo prijateljico, s katero sva se komaj v osmem razredu pravzaprav prav spoprijateljili. S tem sem hotela povedati, da se prijateljstvo ne oblikuje kar čez noč. Saj lepa beseda za lepo besedo lahko ustvari prijateljstvo in vmes lahko preteče veliko lepega časa. Mislim, da je prijateljstvo bolj pomembno od katerega koli fanta, denarja ali česarkoli drugega.

Moji prijateljici Saši bi rada v zahvalo za prijateljstvo posvetila naslednji verz:

»Ne hodi pred menoj,
morda ne bom sledil.

Ne hodi za menoj,
morda ne bom vodil.

Hodi ob meni

in mi bodi prijatelj.« (Albert Camus)

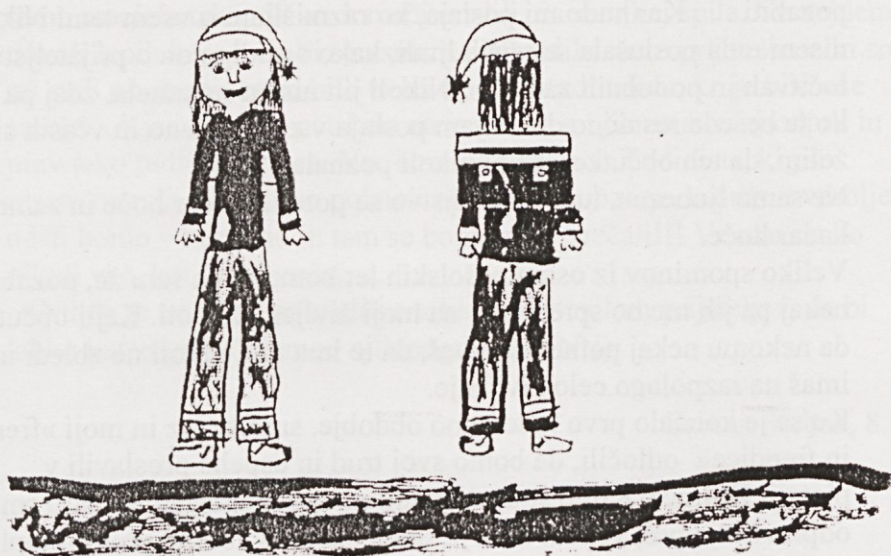
Mislim, da bi ta verz moral biti vsem pravim prijateljem življenjski moto.

PRIJATELJICA

No, ker imam zdaj lepo priložnost, da se ji zahvalim, bom to tudi storila. Trenutno sedi v klopi zraven mene in si »beli glavo«, češ, da učiteljici njen spis ne bo všeč. Res ne vem, kako lahko tako majhne stvari v njeni glavi naredijo pravo zmešnjavo... Pa naj vam jo kar predstavim...

Stara je 14 let, hodi v osmi razred in je res najboljša prijateljica na svetu. Je velika in suha ter ima temnorjave lase in oči. Je zelo simpatična... Ob njej res ne moreš ostati dolgo slabe volje. Ima nekakšen poseben dar, da človeka spravi v smeh. To ji vsi govorimo, a se mi zdi, da ona tega ne ceni dovolj močno... Čeprav vem, da je globoko v sebi ponosna na to svojo sposobnost... Ima zelo dobro srce in takoj, ko vidi koga v stiski, gre do njega in ga potolaži. Mislim, da bi brez nje naš razred bil mnogo bolj nesrečen in tih. Ja, ne mara pa tistega govorjenja »tja v tri dni«. In ker se s to govorico pretežno sporazumevajo dečki v našem razredu, se v šoli nikoli ne najde tisti ta pravi zanjo. Res je zanimivo, kako se takšni nasprotji, kot sva midve, tako dobro ujamejo. Ko gledam nazaj, vidim trenutke polne smeha in veselja. Lepo je imeti prijateljico, ki ti v življenje prinaša toliko veselja. In srečna sem, da sem jo našla! No, ta sreča me pa mine takoj, ko se spomnim, da bo tega slej ko prej konec in obe se bova podali na svoji šoli. Upam, res upam, da se zaradi tega ne bova popolnoma odtujili in da se bova še kdaj srečali in se nasmejali do solz...

Ampak držim se svojega načela: »Živi za danes, ne živi za včeraj in jutri.« Tako raje uživam zdaj in se izogibam mislim, kaj je bilo in kaj bo... Vseeno pa se zavedam, da je do valetе le še nekaj tednov... Za zdaj pa – Lea, hvala, ker si!

Sabrina Cep, 5.a

MOJA GENERACIJA

Pred prvim vstopom v šolo, pred mnogimi leti, se je bogve od kod prikradla, se me rahlo dotaknila in obotavljajoče, kot je prišla, tudi izginila. Nisem je prepoznala, kajti zame je bila neznanka, o kateri zaradi svoje nezrelosti nisem vedela skorajda ničesar. Šele lep čas pozneje sem se zavedala, da me je tistega dne prvič obiskala misel, da v mojem življenju ne bo samo staršev, brata in drugih sorodnikov. . . Z mano bodo zaživel tudi drugi, ki so podobni meni in imajo podobne izkušnje in želje. Želeli smo si novih dogodivščin in poznanstev, pa čeprav se takrat še nismo spoznali, kaj življenje resnično pomeni. Leta so minevala, jaz pa sem počasi nabirala izkušnje, širila obzorje in medtem vedno bolj spoznavala sošolce. Koliko lepih trenutkov smo doživeli . . . Zdaj pa bi se vse naenkrat naj končalo?! Navadila sem se na prijatelje in zdaj jih bom morala

pozabiti . . . Kar hudo mi postaja, ko razmišljam o vsem tem! Nikoli nisem rada poslušala starejših ljudi, kako »pridigajo« o prijateljstvu, ločitvah in podobnih zadevah. Nikoli jih nisem razumela, zdaj pa mi, ko te besede resnično doživljam postaja vse bolj jasno in včasih si želim, da teh občutkov ne bi nikoli poznala!!!

Ne samo ljubezen, tudi prijateljstvo se rodi, kadar hoče in zamre, kadar hoče.

Veliko spominov iz osnovnošolskih let bom, ali pa sem že, pozabila, nekaj pa jih me bo spremljalo na moji življenjski poti. Kajti občutek, da nekomu nekaj pomeniš in veš, da te ima rad, nikoli ne zbledi in ga imaš na razpolago celo življenje.

Ko se je končalo prvo redovalno obdobje, smo se jaz in moji »frendi in frendice« odločili, da bomo svoj trud in uspehe proslavili v piceriji Dolinca. Kljub strašanskemu mrazu in ledenemu vetru smo se odpravili tja peš, vendar nam je smeh čez čas vseeno povrnil toplino. Vsi smo bili nasmejani in srečni, ker smo se zavedali, da sodimo skupaj in nas nihče ne more nikoli več ločiti. Vsak se je z vsakim ujemal, kar je zame bil dokončen dokaz, da smo pravi prijatelji. Kako je lep ... ta »filing«, ko v sebi ne čutiš nič slabega, kar te bi od koga lahko odvrčalo.

Ko smo se v piceriji posedli za mizo, sta se naše veselje in brezmejna radost začela stopnjevati. Naročili smo si pico, jo napadli in v prvih petih minutkah je zaradi naše grozne lakote izginila. Ko se je naša prebava nekoliko umirila, smo začeli s čudnimi pogovori, ki so vsakega spravili v grozen smeh. Tako smo se krohotali, da so nam pritekale solze. In potem se je zgodilo nekaj čisto nepričakovanega. Začela se je »vojna začimb«. Od smeha smo kričali, zraven pa drug drugega posipavali s poprom in soljo. To je bila res »komedija leta«. Te pekoče začimbe sem imela na laseh, po puloverju, na hlačah... vsepovsod. Vsi smo bili beli in črni od popra in soli. Vse ostanke, ki na žalost niso pristali na nas, smo posipali po tleh. Čez čas smo se umirili in komaj takrat smo opazili, kako je okoli nas vse »zasvinjano« in umazano ter mokro... Še preden je lahko kdo opazil »svinjak«, ki smo ga pustili za sabo, smo brez krivde na obrazu hitro odkorakali skozi vrata in spet se je začel naš krohot. Ves dan sem se

samo smejala tako, da so domači mislili, da sem kaj spila. Ne najdem dovolj lepih besed, da bi se ustrezno zahvalila vsem prijateljem, ki so mi stali ob strani, ko je bilo treba trpeti in tudi takrat, ko je bilo vse smešno. Kjerkoli sem potrkala na vrata, so mi jih na strežaj odprli in prav tako tudi svoja srca. Vse bom pogrešala... Tudi tiste, ki jih nisem marala. Vsi bomo poleteli nekam čez obzorje, morda v vesolje, odšli bomo v neznano in tam se bomo spet srečali!!! Vendar ne bo nikoli več, kot je bilo zdaj. . .

»Nihče se ne more pohvaliti s tolikšnim številom prijateljev, da bi lahko katerega koli izmed njih pogrešal.« (NN)

Sabina Šerbak, 8.a

SVET ŽIVALI

MOJA ŽIVAL

IMAM DVA PSA. MIŠA JE MEŠANKA. JE ČRNA KOT NOČ.
MEDO JE SAMOJED IN JE BEL KOT SNEG. OBA IMAM
ZELO RAD.

DOMEN MAJHENIČ, 1.A

MOJA PSIČKA

MOJI PSIČKI JE IME AJKA. AJKA JE NEMŠKA OVČARKA. JE
ZELO HUDA. IMA OSTRE ZOBE. AJKA JE PRIDNA. RADA
TEKA. VEČKRAT JO PELJEM NA SPREHOD.

SIMON BABULČ, 1.A

MUCA PRIPOVEDUJE

Ko sem bila še v maminem trebuhu, sem si zelo želela priti na svet. Seveda pa je v maminem trebuhu zelo zabavno.

Nekega dne je mamu muco v trebuhu zelo bolelo. Vedela je, da bo dobila male muce. Na svet sem prišla jaz, imela sem še bratce in sestrice. Ker sem bila najmlajša, sem pila le mleko. Ko sem bila stara eno leto, sem že sama lovila miši. Nekega dne miške nisem ulovila. Bila sem zelo lačna. Pri sosedovih so imeli psa, ki je imel vsak dan polno skledo hrane. Splezala sem čez ograjo in se priplazila do te hrane. Začela sem jesti, a naenkrat me je zgrabil pes. Zelo galsno sem mijavkala. Končno so me slišali njegovi gospodarji. Prijeli so ga in ga odpeljali v boks. Potem so me Grivarjevi odnesli v hišo. Ko so me otroci zagledali, so me carkljali, božali in se igrali z menoj. Ostala sem pri njih. Vsak dan sem dobivala hrano. Ime so mi dali Pika. Tudi s psom sva postala prijatelja.

Čez nekaj let sem zrasla v prelepo muco. In neko pomlad sem postala tudi jaz mamica. Bilo mi je v čast, da so lahko moji mali nagajivčki ostali vse življenje pri meni.

Lea Medved, 4.a

JURI IN KAČA BELOUŠKA

Nekoč je bila za devetimi mlakami majhna vas. V tej vasi je ves dan deževalo. Imenovali so jo Mokra vas.

V vasi je živela žabja družina Rega in kača Belouška, ki je žabe vsak dan strašila. Žabe so bile tega site, zato so poklicale svetega Jurija. Sveti Juri je prišel s svojimi Potepuhi. Kači je zagrozil: »Takoj pusti družino Rega pri miru, sicer ti bomo Prešerna na glas brali!« Kača se je prestrašila, saj je Prešeren smrtno nevaren. Takoj je zbežala.

Žabe so bile srečne do konca decembra. Za novo leto pa so ugotovile, da se dolgočasijo. Vsak dan so samo gledale televizijo in se pogovarjale o delnicah. Zaželele so si, da bi jih kača Belouška spet jezila. Družina Rega je spet poklicala svetega Jurija. Žabe so Juriju zaupale svoj problem. Sveti Juri je odšel iskat kačo Belouško. Našel jo je nekje v mokri mlaki. Še preden bi lahko Juri kaj rekel, je kača vzkliknila: »Vstran od mene! Ne mi Prešerna na glas brat!« »Saj ti ga ne bom , Belouška! Žabe te pogrešajo! Hočejo, da se vrneš!« je rekel Juri. »Seveda se bom vrnila, če me imajo žabe Rege tako rade.« Prišla sta do žab. Žabe so veselo poskakovale. Kača pa si je vzela malo hrane, ki jo je našla na tleh. Zaletelo se ji je in se je zadušila. Vsi so bili žalostni in so naredili pogreb. Družina Rega je bila čisto iz sebe. Vitez Juri je sklenil: »Poiskal vam bom novo kačo.«

Tako je tudi bilo. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Samo Lešnik, 5.a

Samo Lešnik, 5.a

SEVERNI MEDVED

Moja najljubša žival je severni ali beli medved, ker je bele barve in ker je medved.

Severni medved je največji predstavnik medvedov. Je bele barve in ima kratek rep. Z glavo ne more izražati mimike, zato tudi ne moremo ugotoviti, če je jezen ali vesel. Imastre zobe, s katerimi trga meso. Z močnimi šapami lahko teče tudi do šestdeset kilometrov na uro. Je najnevarnejša zver na severnem tečaju. Lovi ponoči. Njegov najpogostejši plen so tjunli. Zavoha ji na en kilometer. Človeku je nevaren samo tedaj, če je lačen ali ga le- ta razjezi. Mama medvedka ima enkrat letno mladiče. Skotijo se slepi. Mladiči severnega medveda ostanejo najdalj zraven staršev. So igrivi in se radi igrajo na ledenih skalah. Mama jih nauči loviti, plávati in potapljati. Mladiče varuje pred drugimi odraslimi samci. Njihov največji sovražnik pa je človek. Pobija jih zaradi dlake. Še več pa jih pogine zaradi raznih bolezni. Na svetu jih ni več veliko.

V živalskem vrtu pa dočakajo večjo starost kot na prostem, saj jim dajejo izbrano hrano in jih zdravijo z zdravili. Medved je priljubljen po celem svetu. Ljubljanski živalski vrt ima za zaščitni znak medveda. V živalskem vrtu najraje gledam medvede. Smilijo se mi, če kakšen pogine.

Nejc Jurič, 5.b

POMLAD OB POTOKU

Skozi gozd prižubori na jaso ob naši hiši majhen potoček. Ves vesel se nasmeje letnemu času zahvaljujoč, saj se življenje v njem in okrog njega spet začne. »Da, da, pomlad je tu!« prešerno vzklikne. »Spet se bomo zabavali!«

»Uh, koliko vode naenkrat!« zapoje potočni rakec in veselo začofota po strugi navzdol. Tudi ribice, ki mu občasno delajo družbo, so zadovoljne ob spomladanskih nalivih. Spet se mu bodo lahko

skrile, rak pa bo iskal in iskal zaman. Skrivališča ob kanalu, kjer teče potok pod cesto, še vedno ni našel. Prepočasen je, zato mu ribice zmeraj uidejo. Naveliča se njihove igre in najraje poležava za velikimi kamni. To je pravi raj zanj, saj je malce len. Letos še posebej uživa, saj je v potoku veliko čiste in hladne vode. Pravkar je potok preletel čudovito pisan metulj. »Kakšna krasota,« si misli čebelica, ki že nabira med na bližnjem grmičku z živo rumenimi cvetovi. »Tudi moje veje so se podaljšale in odele v zeleno,« se ogleduje v potoku stara vrba. V njeno krošnjo so že prileteli prvi stanovalci in pridno gradijo svoja gnezdeca. V jutranji zori tako sladko zapojejo, da te prebudijo iz najslajših sanj. Vse to opazuje vrbina soseda – vitka bela breza. Njena krošnja je igralnica številnih jutranjih pevcev, stanujejo pa raje v vrbinih vejah.

Da je pomlad zares tukaj, potrjuje še štorcklja, ki gnezdi v starem skrivališču na električnem drogu. Z zanimanjem ogleduje vrvež ob potoku in že ve, da bo letos dovolj hrane za njene mladiče. Tukaj jih bo vodila na prve sprehode in učila poletov. Lepših krajev zagotovo ni. Globoko vdihne v pomladno jutro, saj ve, da je ob potoku najlepše sanjariti.

Alenka Kolar, 6.c

Tom Peinkihner, 5.a

DRAMATIKA

I) GOVORNE DRAME

A) IGRE S TRAGIČNO VSEBINO:

- TRAGEDIJA
- DRAMA

B) IGRE Z VESELO VSEBINO:

- FARSA
- BURKA

II) GLASBENE DRAME

A) GLASBENA DELA Z RESNO VSEBINO:

- OPERA
- KANTATA
- ORATORIJ

B) GLASBENA DELA Z VESELO VSEBINO:

- OPERETA

KAKO RAVNAJO S ŠOLSKIMI POTREBŠČINAMI ?

Zvezek: »Zdravo, svinčnik in ravnilo.«

Svinčnik in ravnilo: »Zdravo, zvezek.«

Zvezek: »Ravnilo, ali ne govoriš več z mano?«

Ravnilo: »Ali je kdo rekel, da ne? Ali ne vidiš, kakšen sem?«

Zvezek: »Vidim. Ali ti ne vidiš, kakšen sem jaz?«

Svinčnik: »Ali ne vidita , kakšen sem pa jaz?«

Zvezek in ravnilo: »Vidiva, vidiva.«

Svinčnik: »Jaz imam polomljeno konico.«

Ravnilo: » Jaz sem zlomljen na polovico.«

Zvezek: » Jaz pa sem raztrgan.«

Zvezek in ravnilo: »Učenci, ali ste slišali in videli, kako grdo ravnajo z nami.«

Svinčnik: » Sram bi jih lahko bilo.«

Kaja Valand, 3.b

ROKAVICA, ŠAL IN KAPA

Kapa: »Zdravo, rokavica in šal. Kako sta kaj?«

Šal: »Jaz sem zelo slabe volje, ker me je Miha raztrgal.«

Rokavica: »Meni pa ni nič boljše, ker me Žan ni dal na toplo in sem vsa premočena.«

Kapa: »Jaz pa sem prav dobro, ker sem v rokah zelo dobrega skrbnika.«

Rokavica: »Upam, da me je babica dobro spletla, da ne bom razpadla.«

Šal: »Zdaj pa moram domov, drugače me Miha nikdar več ne bo dal okrog vratu.«

Rokavica: »Kako je krut do tebe?«

Šal: »Ja. Zdaj pa grem. Adijo.«

Rokavica: »Prav imaš, tudi jaz moram domov.«

Kapa: »Potem pa grem tudi jaz. Adijo.«

Mateja Cep, 3.b

JURE

1.prizor

MAMA (neučakano): »Jure, vstani in se pridi umiti!«

JURE (se obotavlja): »Saj pridem!« (vendar si pripravi nahrbtnik in pobegne)

MAMA (ga začne iskati, a ga ne najde)

2.prizor

JURE: »Končno sem pobegnil. Mama me je kar naprej silila k umivanju, sedaj bom imel mir. (ko pride do morja, sreča galeba)

Galeb, a bi me prenesel preko morja? (galeb mu pritrди)

Mislím, da je rekel ja. No, pa poletiva.« (in odletela sta neznanó kam... prispela pa sta v puščavo)

3.prizor

JURE: »Le kam sem prišel? Nikogar ne poznam!« (se ozira po puščavi, nakar sreča polno živali in porine glavo v pesek, noj ga nagovori)

NOJ: »Fant, nika se me ne boj. Afriko ti jaz razkažem.« (noj ga predstavi vsem živalim, živali ga zelo razvajajo, dokler ne vidijo, da se nič ne umiva, slon ga prevrne na tla in ga stušira)

JURE: »Fuj, nesnaga! Kako si drzneš me umiti!!!« (Jure se razjezi in odide po puščavi)

Odlomek priredbe dela Toneta Pavčka: Juri-Muri v Afriki (O fantu, ki se ni maral umivati).

Lucija Cep, 7.b

LIRIKA

I.) LIRSKE PESMI PO SNOVI:

- DOMOVINSKE PESMI
- LJUBEZENSKE PESMI
- NABOŽNE PESMI
- ZBADLJIVE PESMI
- SOCIALNE PESMI
- OTROŠKE PESMI
-
-
-

II.) LIRSKE PESMI PO OBLIKI:

- a) PESMI BREZ STALNE OBLIKE IN VSEBINE
- b) PESMI S STALNO OBLIKO IN VSEBINO

PESEM

V pesmi je
veliko dogodkov,
v pesmi se
krava napaja,
v pesmi se
Kaja spreha.

In če muca
se spotika,
pade kot motika,
in če koga še tja mika,
prosim, naj se ne spotika,
V pesmi se marsikdo napaja.
Ali se Kaja še spreha?

Pa na svetu je cela zmeda,
zato za red pokličemo medveda.

Slavko Bedenik, 6.c

NARAVA

Kako je v naravi,
kjer ptički žvrgolijo,
koder se nebo razpenja,
daleč, daleč preko sveta?

Le kako je v svetu,
kjer je vse lepo in prav?
Ali sploh še je kak delček sveta,
kjer je vse lepo in prav?

Ljuba narava,
kakšna si le,
kje je tvoje mesto?
Ali si sploh še vesela?

Po celem svetu se prebujáš
in po celem svetu zamujaš.
Le kje živi narava,
delček tega le sveta,
brez sovraštva,
kjer je vse lepo in prav.

Klavdija Golob, 8.a

ZVEZDE

Noč...
Strmim v nebo in gledam zvezde...
...Zvezde!
To mi daje moč! Moč in upanje za jutri...
Pa vendar včasih hočem proč!
Daleč proč! Morda med zvezde...
Tja v noč, klicat Luno na pomoč!

Ni mi mar za svet, ko gledam zvezde.
Žarek Lune... njen sijaj...
lahko ljudem bi ustvaril raj.

Če le verjeli bi v lepoto...
lepoto Lune, zvezd... noči!
Pa vendar ... časa ni!

Sabina Šerbak, 8.a

VRTNICA

Ljubezen je kakor vrtnica.
Iz majhne rože raste v večjo in lepšo...
Ko zraste, je tako lepa,
saj ima prelep rdeč cvet.
Ima pa tudi trnje.
Ko te tako privabi,
jo hočeš utrgati.
Toda paziti moraš,
da te ne zbode.

Blažka Lipnik,
Polona Verdenik,
Marko Adam, 8.a

LJUBEZEN

Ljubezen...
Neverjetno lepo čustvo...
Večna uganka.
En sam dotik, en sam vonj,
en sam drhteč pogled,
en sam objem,
ena velika želja.
To je ljubezen.
Popolna, lepa,
željna, lačna,
skrivnostna...
To je ljubezen.
Strah, bolečina.
Jok, negotovost...
To je ljubezen.
Tako čudno je...

Potrebujem njegove poglede,
njegove smehljaje,
njegove dotike,
njegove poljube...
Rada te imam!
Dotakni se me.
Poljubi me.
Božaj me...
Joči z mano,
smej se z mano,
poljubi me!
Tvoji prsti na mojih ustnicah,
božaš me,
dotikaš se me...
Kako te imam rada!

Anja Pernek, 8.a

LJUBITI ALI POZABITI

Ljubiti je lepo,
a pozabiti,
pozabiti je težko.
Če ljubiš,
čas hitreje teče,
teče kakor srna na begu.
A če pozabljaš nekoga,
čas mnogo, mnogo počasneje teče,
leze počasi kakor polž po bregu.
Zato ljubi, ljubi življenje
in partnerja presodi,
da ga ne boš prisiljena
pozabljati vse življenje.

Danijela Leskovar, 8.b

Andrej Lorber, 5.c

MOJA PESEM

Gledam skozi okno
in mislim nate,
kako v parku
poljubljaš drugo dekle.

Po licu solza mi polzi,
ko pomislim nate,
srce moje se v prah spremeni.
Saj vem ...
Varal si me!

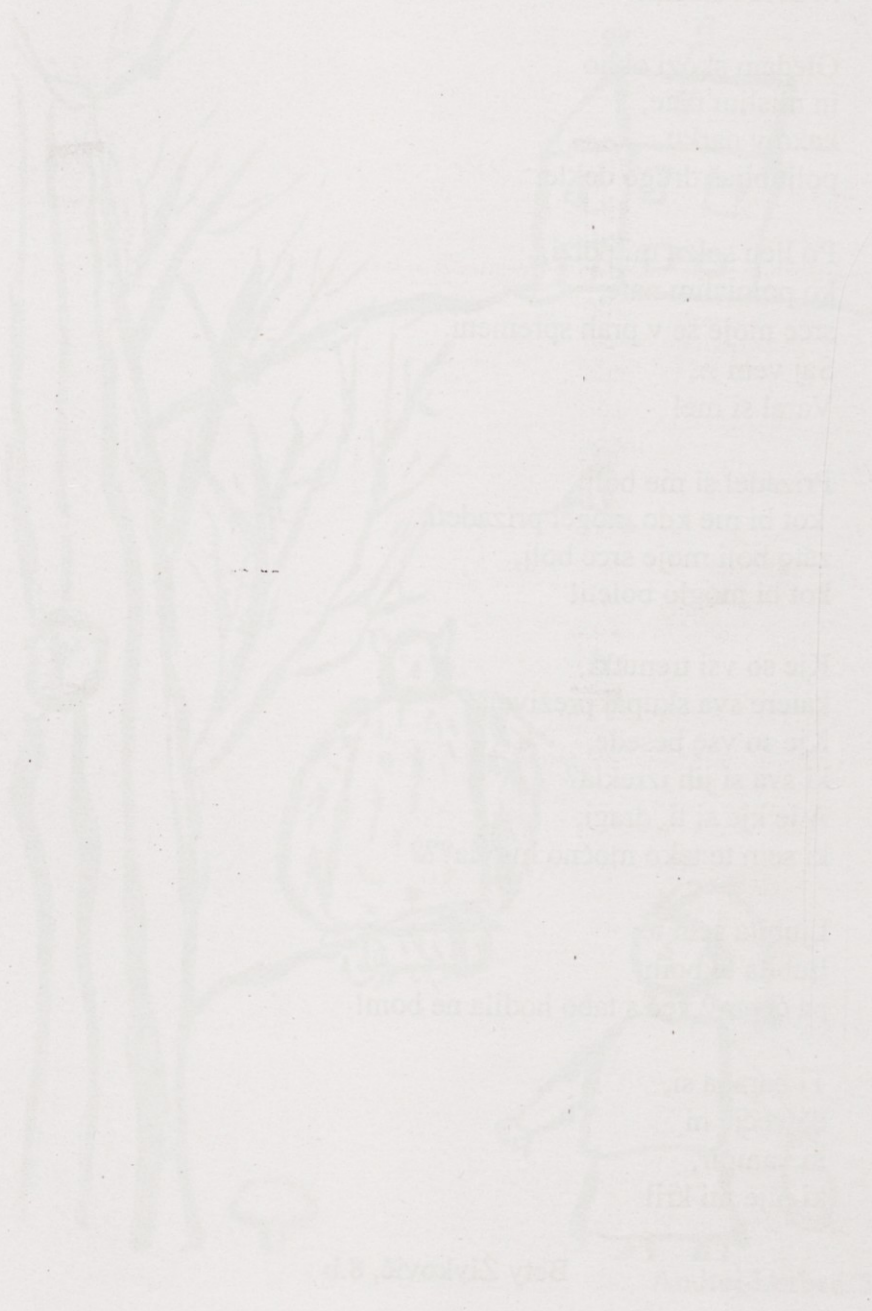
Prizadel si me bolj,
kot bi me kdo mogel prizadeti,
zato boli moje srce bolj,
kot bi moglo boleti!

Kje so vsi trenutki,
katere sva skupaj preživela?
Kje so vse besede,
ki sva si jih izrekla?
A le kje si ti, dragi,
ki sem te tako močno ljubila???

Ljubila sem te,
ljubila te bom,
pa čeprav več s tabo hodila ne bom!

Ti baraba si,
da večje ni
in vampir,
ki pije mi kri!

MOJA PESEM

MOJA ZGODBA

Domoznanski oddelek
371
MLADA RAST
2000/2001

KNJIZNICA IVANA POTRČA PTUJ

373.3(497.4Majšperk)

6006644

COBISS ◦